

Gemeente van Jezus Christus,

1 Advent,

verwachten...

Wat verwachten we eigenlijk?

En verwachten we zo- wie- zo nog wel?

In de voleindingzondagen hebben we gezien hoe langzaam de visioenen over het koninkrijk toenamen naarmate de blaadjes buiten meer vielen.

Steeds meer dood in het leven

en binnen in de kerk steeds meer leven in de dood, tenminste, dat is de bedoeling.

Het voelt niet altijd zo..

Ieder jaar draait die liturgische rondgang weer.

Gekleurd door onze eigen ervaringen in het leven, blijde gebeurtenissen,

huwelijk en geboorte

en droeve zaken, ziekte, verlies..

Die maken misschien ieder jaar verschillend, maar verder..

We geloven het wel,

of geloven we het niet meer?

Ik las ooit een korte adventsoverdenking

van ds. Diederike van Loo.

Ze schreef over de verwachting van kinderen,

hoe heftig en hoe levendig dat is.

Kijkt u maar naar Sinterklaas.

Iedere dag heeft Dieuwertje Blok ons op de TV weer verteld dat het dit jaar toch echt heel waarschijnlijk

niets wordt met Sint Nicolaas,

Dat de goede Sint helaas verstek zal laten gaan

en....raken de kinderen daarvan ontregeld?

Welnee hun geloof is ongeschokt.

ds. van Loo beschrijft ons haar eigen herinnering:

“Mama wanneer ben ik jarig?

In november

Wanneer is dat?

‘Als de blaadjes van de bomen af zijn.

Dus haalden haar zus en zij alle blaadjes van de bomen in de tuin.

maar het was onbegonnen werk en het hielp niet.

Wij kunnen de tijd niet dwingen.

2 En we weten niet wanneer de dag komt...

Dat is waar we op wachten.

De bode van JHWH komt

en JHWH zal rechtspreken

en veroordelen wie weduwen en wezen verdrukken

en vreemdelingen geen plaats gunnen

Die dag dat de Heer op zijn berg ons de weg zal wijzen

Geen volk zal nog het zwaard trekken tegen een ander volk.

Een nieuwe toekomst tegemoet.

Dat is ons beloofd

Maar het wachten duurt....

Jezus is weliswaar gekomen,
en dat zullen we zeker vieren en gedenken,
maar hoe doen we dat?
Kunnen we nu dan verder met de handen in de schoot blijven zitten?
Er is een oud verhaal van een rabbi die
hartstochtelijk bidt om het koninkrijk.
Hij weet dat er op de sjofar, de bazuin
geblazen zal worden als het zover is.
Plotseling komt er een leerling van hem binnenstuiven en roept:
Kom gauw, de sjofar heeft geklonken op de berg Sion,
de nieuwe wereld is gekomen!
De rabbi snelt naar het raam en kijkt naar buiten
“Nee, nog geen vernieuwing te zien,
een of andere idioot heeft op de sjofar geblazen
maar er is nog niets aan de hand”
want je *moet het kunnen zien!*

Deze grap vertelt ons dat er ***iets moet gebeuren***.
De lezing vanmorgen over Johannes de Doper
vertelt over de richting die JHWH ons wijst.

3 Er is dus werk aan de winkel.
Advent is een tijd , niet van stille romantiek,
maar een tijd als in barensnood.
Een boete- een vastentijd.
Hoe vullen we dat nou in?
Gaan we als de vliegende weerga aan de slag? Nee.
Inkeer verdraagt zich daar niet mee,
en het is een tijd van inkeer
van nadenken over de dingen
Het gaat er meer om,
dat we weten wat er gebeurt.
Waakzaam is niet alleen letten op de omgeving en de tijden,
het is ook waakzaam zijn op jezelf.
Wat doen we eigenlijk?
Waarom doen we dat en niet iets anders?
Geef wat je doet aandacht.
en doe het zorgvuldig,
krijgt de daad de zorg die het verdient?
De theoloog Miskotte heeft eens gezegd
dat je de juistheid van een gebed
kunt herkennen
door er achter te voegen:
“opdat uw koninkrijk kome”
Als dat past bij de bede,dan klopt het.
Hetzelfde geldt eigenlijk voor de dingen die we doen,
onze daden.
Bouwt wat we doen mee aan het nieuwe rijk?
En dan gaat het echt niet om
grote of vrome dingen.
We weten langzamerhand best
dat iedere huishoudelijke handeling
consequenties heeft voor onze aarde.
We weten ook best dat een onverschillig woord
in haast of moeheid onze naasten makkelijk kan kwetsen.

En ook van de meer overdachte woorden
die we in , soms heilige, verontwaardiging roepen,
gaat veel terug op eigenbelang
eigen rechtvaardiging.
Laten we in deze weken zorgvuldig zijn.
En alles wat we doen nog eens
goed overdenken.
Een heleboel zal niet onder een noemer te brengen zijn.
In onze verwarde wereld is er veel
dat zowel goed is als slecht

4 Want die wereld van ons stinkt.

Hij stinkt als een beerput,
zoveel is er wat niet deugt.

En we hebben eigenlijk geen gele hesjes nodig
om dat te zien...

Moeten we daarin de Heer verwachten?

Diep donker is het in deze weken op onze aarde,

Zowel letterlijk als figuurlijk

toch wil JHWH het hier en nergens anders,

met ons,

Daarom komt zijn Zoon,

net zo machteloos en kwetsbaar als wij,

temidden van ons

Hij zegt:

“Ik ben de weg”

En die weg moeten we gaan.

Ook al zien we geen hand voor ogen,

de profeten zullen ons leiden

met hun visioenen.

Zij geven beelden van een wereld zoals 'ie kan worden.

Daar moeten we op letten.

midden in het donker!

Johannes is zo'n beeld van een profeet, een coach die ons beurtelings aanmoedigt,
corrigeert en uithoudingsvermogen geeft!

Van kinderen kunnen we het leren.

Joodse kinderen leren te letten op de hemel

als de sabbat aanbreekt.

Er moeten drie sterretjes te zien zijn.

Dan is het zover

Als je niet waakzaam bent,

mis je het moment!

Zo helpt JHWH ons in de donkere tijd

met kleine fonkelende lichtjes

om ons voor te stellen

hoe het zal zijn als de dag aanbreekt.

5 Johannes preekt bekering;

Dat is ook de betekenis van zijn dopen in de Jordaan.

Steeds weer moeten wij door het water

om uit de slavernij,

uit de ballingschap ,

uit de woestijn te trekken,

het beloofde land in.

Omkeren is immers ook bekeren.

Hier bij deze Johannes is dat de richting van Jezus op,
daar richt hij de aandacht op
Het is bijna alsof hij zegt:
"Kijk achter je!"
Daar moet je heen..
Wie is Johannes?
Elia?
de Messias zelf?
een andere profeet?
Nee, dat is hij allemaal niet.
Hij is degene die roept in de woestijn,
de getuige,
die zijn boodschap,
zijn visie kwijt moet.
Hij is alleen de wegbereider
de man die de doorgang naar iets nieuws,
naar echt goed, aanwijst.
Hij is de Tomtom van het koninkrijk
Dat dopen met water is
maar een flauwe afschaduwing
van de doop met de Geest.
Johannes maakt het Woord actueel.
Steeds weer.
De Schrift is niet tijdloos,
de Schrift houdt juist stand
en het Woord reist met ons mee
door alle tijden heen.
op de golven van de tijd
Christus is als het Woord dat steeds weer nieuw wil klinken.

6 Zo wordt de Advent
een actieve tijd van inkeer.
Aandachtig overwegen wij onze daden
waakzaam keuren we ze en proeven
er het koninkrijk in dat komt.
En wees ongeremd blij en vol zeker geloof als de kinderen
Koop een adventskalender
en wacht vol ongeduld tot het middelste luikje open mag,
want:het gaat zoals het gedicht van Muus Jacobse:

Johannes, wat moeten wij doen?
Wij zoeken de weg des Heren
En wilden wel naar Hem toe,
Maar weten niet waar en hoe.

Ik, die u met water doop,
Bereid de weg des Heren,
Maar die met zijn Geest u doopt,
Hij is het op wie gij hoopt.

In de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen